

אדולף

הול

תרגומי השירה הלירית לעברית מרוסית מאת אדולף גומן
Лирическая поэзия в переводе на иврит Адольфа Гомана

אלכסנדר פושקין

А.С.Пушкин

СТИХИ

שירים

adolf.goman@gmail.com

אלכסנדר פושקין



(1799 – 1837)

Содержание:

Краткая биографическая справка

Из крупных произведений:

Трагедия «Пир во время чумы»

Гимн в честь чумы

Поэма «Руслан и Людмила»

Песнь первая Вступление

Из отдельных стихотворений:

Певец

К Чаадаеву

Погасло дневное светило

Редет облаков летучая гряда

Я пережил свои желанья

Мой друг, забыты мной следы минувших лет

Гречанка верная, не плачь

Десятая заповедь

Гречанке

Адели

Узник

Ночь

К морю (Прошай, свободная стихия)

תוכן העניינים:

על אלכסנדר פושקין

מתוך היצירות הגדולות:

הטרגדיה "משתה לעת דבר"

הימנון לכבוד הדבר

הפואמה "רוסלאן ולודמילה"

שיר ראשון, מבוא

מתוך שירים בודדים:

הזמר

אל צ'אדיב

מאור היום דעך

טור עננים עפים הולך ומתפזר

בלי כמיהותי עוד חי עדין

יקירתי, שכחתי כל עקבות עבר

הו, בת-יון נאמנה

המצוה העשירית

לבת-יון

אל אדל

האסיר

לילה

אל הים

Фонтану Бахчисарайского дворца

Сожжённое письмо

К*** (Я помню чудное мгновенье)

Вакхическая песня

Движение

Сцена из Фауста

В крови горит огонь желанья

Признание

Пророк

На холмах Грузии

Что в имени тебе моём

О сколько их, открытий чудных

Элегия

Я здесь, Инезилья

Заклинание

Для берегов отчизны дальной

Из Barry Cornwall (Пью за здоровье Мери)

Клеветникам России

Эхо

Пора, мой друг

אל מזרקת ארמון בחצ'יסראי

מכתב שרוף

אל * * * (אני זוכר כרגע-פלא)

שיר להלילת בקוס

התנועה

סצנה מתוך "פאוסט"

בדם תשוקה כאש בוערת

גלוי-אהבה

הנביא

גבעות של גרוזיה

מה לך בשמי

גל נפלאות לנו נכון

קינה

אני, אינזליה

האוב

את ארץ הנכר

לחייך אשתה, מרי

למשמיצי רוסיה

הד

הגיעה עת, רעי

Краткая биографическая справка

על אלכסנדר פושקין

אלכסנדר סרגייביץ' פושקין (1799-1837) נחשב לגדול המשוררים הרוסיים, ממייסדי השירה הרוסית המודרנית, ומהתורמים המרכזיים לפיתוח השפה הרוסית. גם כיום נחשבות יצירותיו למופת הספרות העולמית.

אביו היה נצר לאצולה רוסית בעלת היסטוריה של כ-600 שנים. אמו הייתה נכדתו של אברם פטרוביץ' חניבעל, שהובא לרוסיה מאתיופיה כמתנה לצאר פטר הגדול. חניבעל עשה רושם גדול על הצאר, והוא לקח אותו תחת חסותו והעניק לו דרגת גנרל. לפושקין עצמו היה גון פנים שחום ושיער שחור, שריד לגנים האפריקנים שלו.

פושקין נולד במוסקבה ובילה את מרבית ילדותו אצל מורים פרטיים ומטפלות. את השפה הרוסית הוא למד מאומנת האהובה עליו. היא הירבתה לספר לפושקין סיפורי עם שהיוו את הבסיס לסיפוריו ואגדותיו הרבים.

בשנת 1811 בהיותו בן 12, התקבל פושקין ללמודים במחזור הראשון של הליציום (מוסד אקדמי שהקים הצאר לילדי האצולה) בסנקט פטרבורג. שם הוא למד במשך שש שנים, ביחד עם בני גילו שרובם הפכו ברבות השנים למשוררים בזכות עצמם. שם הוא כתב את שיריו הראשונים, אותם פרסם מגיל 15 ואילך, והחל לכתוב את הפואמה "רוסלאן ולודמילה" שאותה סיים ב-1820.

עם סיום לימודיו בליציום פושקין התקבל לעבודה במשרד החוץ הרוסי ונהג לבקר רבות בהצגות תיאטרון. בהמשך יצר קשר עם קבוצות ואישים רדיקלים שתמכו ברפורמות סוציאליות, הפך בהדרגה מחויב לרפורמה חברתית והיה דובר הרדיקלים הספרותיים. ב-1820 פרסם את השיר "האודה לחירות", שהיה שיר פוליטי מובהק שהעביר ביקורת על הצאר, אלכסנדר הראשון. כתוצאה, עבר פושקין חקירה שבסופה הוגלה מסנקט פטרבורג ליקטרינוסלב (למעשה רצו השלטונות להגלות אותו לסיביר, אך חבריו רבי ההשפעה הצליחו להמתיק מעט את העונש).

פושקין לא נשאר ביקטרינוסלב זמן רב. הוא עבר תחילה לקישינב, שם הוא הפך "בונה חופשי" והצטרף לפיליקי אטריה, ארגון סודי של פטריוטים יוונים שמטרתו הייתה להפיל את השלטון העות'מאני ביוון ולייסד מדינה יונית עצמאית. הוא הושפע מהמהפכה היוונית וכאשר המלחמה נגד העות'מאנים פרצה, הוא ניהל יומן בו רשם אירועים של ההתקוממות הלאומית הגדולה. ב-1823 עבר לאודסה. לבסוף, לאחר סכסוכים עם הממשל, גורש לאחוזת הכפרית "מיכילובסקויה" שהייתה שייכת לאימו (1824). גם כשהיה בגלות פושקין לא הפסיק ליצור ולכתוב. למעשה חלק מיצירותיו המפורסמות ביותר כגון: בוריס גודונוב, הצוענים ועוד רבים נכתבו בגלות.

בשנת 1825 מת הצאר אלכסנדר הראשון, ואחיו, ניקולאי הראשון, עלה לשלטון במקומו. ימים ספורים לאחר מכן פרץ מרד הדקבריסטים בסנקט פטרבורג. על אף שפושקין לא השתתף בהתקוממות, נודע לו שיצירותיו הפוליטיות התגלו אצל רבים ממשתתפי המרד. למרות זאת הותר לו לעתור לצאר החדש בבקשה לסיים את הגלות. שנה אחר כך ב-1826 נענה הצאר לעתירתו.

פושקין שמח לחזור לסנקט פטרבורג, אך מצא את עצמו תחת הגבלות חדשות. הוא לא הורשה לנוע, לכתוב ואף לא לקרוא בחופשיות. היו אלה השנים הסוערות ביותר בחייו ודבר זה ניכר היטב ביצירותיו מאותה תקופה. בסופו של דבר, לאחר חיפוש ממושך, הציע פושקין נישואים לנטליה גונצ'ארובה, שנודעה כאחת הנשים היפות ברוסיה. החתונה נערכה ב-18 בפברואר 1831. כמתנה לחתונה הורשה לו לפרסם את אחת מהדרמות המפורסמות שכתב עוד בהיותו בגלות, "בוריס גודונוב".

פושקין ואשתו התיישבו בדירה בסנקט פטרבורג, שם חי פושקין עד יום מותו. ב-1833 פרסם פושקין את הרומן בחרוזים בשם "יבגני אונייגין" שאת שני הפרקים הראשונים שלו כתב עוד בגלות. הרומן נחשב לאחת מיצירות המופת הגדולות ביותר בשפה הרוסית ובספרות בכלל.

בדצמבר אותה שנה קיבל פושקין תואר חצר נמוך (תוארי חצר ברוסיה הצארית לא נחשבו כתוארי אצולה, אך היו חלק מ"טבלת מעמדות", ונועדו ליצור רשימה מסודרת של בעלי תפקידים, בדומה לדרגות צבאיות או אזרחיות). התואר שקיבל פושקין היה מקביל לדרגת קולונל בצבא. פושקין שחשב שמגיע לו תואר גבוה יותר, ראה בכך עלבון אישי. רבים שמו לב ליופיה של נטליה אשתו, וביניהם היה גם הצאר ניקולאי הראשון. פושקין חשד שהתואר ניתן לו רק על מנת שיוכל להשתתף בנשפים המלכותיים - דבר שיקל על הצאר לחזר אחר אשתו. נטליה אשתו, לעומת זאת, אהבה את תשומת הלב שניתנה לה ולא התנגדה לחיזורים שהיו אחריה. ב-1834 פרצה שערורייה, ופושקין הכועס הזמין את בן אצולה צרפתי בשם ז'ורז' שארל ד'אנטס לדו-קרב במטרה להגן על כבודו. הקרב נדחה מספר פעמים ולבסוף הצליחו חבריו לשכנע אותו שמדובר באי הבנה, ופושקין נסוג מהצעת הדו-קרב שלו. אלא שזמן קצר אחר כך קיבל פושקין מכתב שהאשים אותו בפחדנות (יש המאמינים שהמכתב נשלח מאנשי הצאר עצמו). פושקין הכועס והנעלב הזמין שוב את ד'אנטס לדו-קרב.

הדו-קרב התקיים ב-8 בפברואר 1837. ד'אנטס ירה ראשון באקדח ופצע את פושקין בנושות. פושקין בכוחותיו האחרונים ירה גם הוא ופצע את ד'אנטס קלות. יומיים אחר כך, ב-10 בפברואר 1837 נפטר פושקין מפצעיו והוא בן 37. מחשש למהומות הורה הצאר לקבור אותו בחשאי לצד אימו באחוזתם.

פושקין הוא גדול המשוררים הרוסים בכל הזמנים. הוא שבר מוסכמות בנות מאות שנים ונחשב כאבי השירה הרוסית המודרנית. יצירותיו השפיעו על סופרים ומשוררים רבים שבאו אחריו. מותו הפך לטרגדיה לאומית ולאבל לאומי. אפילו הצאר, שהיה ביחסים קרים עם פושקין, שילם את כל חובותיו הכספיים לאחר מותו כאות כבוד. גם הבולשביקים נמנעו מלהתקיף את פושקין כאשר התקיפו את הספרות והמשוררים שלפני המהפכה, במה שהם כינו "הספרות הבורגנית".

גם בתחומים של פרוזה ומחזאות יצירותיו של פושקין הן חלק חשוב מאוד בתרבות הרוסית. השפה הרוסית העכשווית גם היא מבוססת על שפת יצירותיו.

Трагедия «Пир во время чумы»

Гимн в честь чумы

Председатель

(поет)

Когда могущая Зима,
Как бодрый вождь, ведет сама
На нас косматые дружины
Своих морозов и снегов, —
Навстречу ей трещат камины,
И весел зимний жар пиров.

*

Царица грозная, Чума
Теперь идет на нас сама
И льстится жатвою богатой;
И к нам в окошко день и ночь
Стучит могильною лопатой....
Что делать нам? и чем помочь?

*

Как от проказницы Зимы,
Запремся также от Чумы!
Зажжем огни, нальем бокалы,
Утопим весело умы
И, заварив пиры да балы,
Восславим царствие Чумы.

*

Есть упоение в бою,
И бездны мрачной на краю,
И в разъяренном океане,
Средь грозных волн и бурной тьмы,
И в аравийском урагане,
И в дуновении Чумы.

*

הסרגדיה "משתה לעת דבר"

הימנון לכבוד הדבר

י ו ש ב – ר א ש

(שר)

עת חרף כמו מצביא כביר
מוליך עלינו גדוד אדיר,
צבא מכניע ופורע
של כפור וסערות שלגים,
באח הלהב בול בוקע,
ומתלהב ששון משתים.

*

מלכה קשוחה, המגפה,
מכה בקיר; באגרופה
תקועה את לכרית הקבר,
כוספת היא ליבול גדול...
איה נתגונן מפני הדבר?
מי לנו לעזר יכול?

*

וכמו מחרף משתובב,
מדבר נסתגר היטב!
נדליק אורות, נמזג גביע,
נטביע שכל בנקל,
בנשף ומשתה נריע,
מלכות הדבר נהלל.

*

יש ענג עלאי בקרב,
על פי תהום קודר נחשף,
על הספון בים צונח
בין הגלים בעת סופה,
בהוריקן ערב צונח,
בנשיבת המגפה.

*

באח יוקד בול עץ בוקע,

כוספת ליבול גדול...

Все, все, что гибелью грозит,
Для сердца смертного таит
Неизъяснимы наслажденья —
Бессмертья, может быть, залог!
И счастлив тот, кто среди волненья
Их обрести и ведать мог.
*

Итак, — хвала тебе, Чума,
Нам не страшна могилы тьма,
Нас не смутит твое призванье!
Бокалы пеним дружно мы
И девы-розы пьем дыханье, —
Быть может... полное Чумы!

Поэма «Руслан и Людмила»

Песнь первая Вступление

У лукоморья дуб зеленый,
Златая цепь на дубе том:
И днем и ночью кот ученый
Всё ходит по цепи кругом;
Идет направо — песнь заводит,
Налево — сказку говорит.
Там чудеса: там леший бродит,
Русалка на ветвях сидит;
Там на неведомых дорожках
Следы невиданных зверей;
Избушка там на курьих ножках
Стоит без окон, без дверей;
Там лес и дол видений полны;
Там о заре прихлынут волны
На брег песчаный и пустой,
И тридцать витязей прекрасных;

כל שְׁבָמוֹת מָאִים, מָה שְׁבָמוֹת מָאִים,
לְנֶפֶשׁ בֶּן-תְּמוּתָה גֹרֵם
עֲדָנָה בַל-תִּתְאָר וְאִשָּׁר
אוֹלִי אֲלִמּוֹת בְּחֻבָּם!
רַק בַּר-מִזְלִי נֶחֱן בְּכִשָּׁר
בְּשִׁאוֹן לְבוֹ לְחוּשׁ אוֹתָם.
*

בְּרוּךְ הַדָּבָר הַקָּרֵב!
מִשְׁחַת לֹא יִמּוֹג הַלֵּב,
צִלְמוֹת שְׂוֹא זֹרֵעַ פֶּחַד!
כּוֹס נִמְלֵא, נִשְׁתֶּה שְׁמֻחָה
מִנְשִׁימַת עֲלֵמָה פּוֹרַחַת, -
אוֹלִי... עִם דְּבָר בְּתוֹכָהּ!

הפואמה "רוסלאן ולודמילה"

שיר ראשון, מבוא

בְּחוּף מִפְרָץ אֵלּוֹן צוֹמֵחַ,
שֶׁלִּשְׁלֹת פָּז עַל הָאֵלּוֹן:
יוֹמָם וְלַיִל סְבִיבוֹ פּוֹסֵעַ,
קָשׁוּר אֵלָיו, חֲתוּל גְּבוּן;
הוֹלֵךְ יְמִינָה – שִׁיר מְשֻׁמֵּעַ,
וּשְׁמֵאלָהּ – שֶׁחַ סְפוּר נוֹסֵף.
שֵׁם נִפְלְאוֹת: אִישׁ-עֵז מוֹפִיעַ,
בֶּת-יָם יוֹשְׁבֵת עַל עֲנָף;
סְבִיב הָאֵגֶם עִם מַעְרַבְלֵת
יֵשׁ עֶקְבוֹת חַיּוֹת זָרוֹת;
בִּקְתָּהּ עַל רֶגֶל תִּרְנַגְלֵת
בְּלִי חִלּוֹנוֹת וּבְלִי דִלְתוֹת;
שֵׁם חֲזִיוֹנוֹת לְאוֹר הַסֶּהַר;
גְּלִים מַעֲמָק עִם הַשַּׁחַר
עוֹלִים עַל חוֹף שׁוֹמֵם רַחֵב,
וְאַבִּירִים אֶל הַמְשַׁמֶּרֶת

Чредой из вод выходят ясных,
И с ними дядька их морской;
Там королевич мимоходом
Пленяет грозного царя;
Там в облаках перед народом
Через леса, через моря
Колдун несет богатыря;
В темнице там царевна тужит,
А бурый волк ей верно служит...
И там я был, и мед я пил;
У моря видел дуб зеленый;
Под ним сидел, и кот ученый
Свои мне сказки говорил.
Одну я помню: сказку эту
Поведаю теперь я свету...
Дела давно минувших дней,
Преданья старины глубокой.

Певец

Слыхали ль вы за рощей глас ночной
Певца любви, певца своей печали?
Когда поля в час утренний молчали,
Свирели звук унылый и простой
Слыхали ль вы?

Встречали ль вы в пустынной тьме лесной
Певца любви, певца своей печали?
Следы ли слез, улыбку ль замечали,
Иль тихий взор, исполненный тоской,
Встречали вы?

Вздохнули ль вы, внимая тихий глас
Певца любви, певца своей печали?

יוצאים ממים בַּשְּׁרָשֶׁרֶת,
אתם ראש המִשְׁמֶר הַסָּב;
בְּשָׁבִי נִסִּיף אִמִּיץ לִוְקֹחַ
אֶת אוֹיְבוֹ, וּבְאִוִּיר
לְעֵינִי כָל כְּפוֹף פֹּאֲרֵחַ
מַעַל לְכַפֵּר, מַעַל לְעִיר
קוֹסֶם נוֹשֵׂא אֶת הָאֲבִיר;
בֵּת-מֶלֶךְ עֲצוּרָה בְּחֹדֶר,
אֶתָּה זָאֵב מְסוּר לְעֶזֶר...
אֲנִי אֲמַנָּם הִיִּיתִי שָׁם;
מִתַּחַת לְאֵלּוֹן יִשְׁבֹּתִי
וּבִתְשׁוּמַת-לִבִּי הִקְשַׁבְתִּי
לְסִפּוּרֵי חֲתוּל חֶכֶם.
סְפוּר אֶחָד אֵינִי שׁוֹכֵחַ,
עֲכָשְׁיוֹ אֶתְכֶם בּוֹ אֲבַדְחָ...
הַמַּעֲשִׂים שֶׁל הָעֶבֶר,
וְאֲגָדוֹת יָמִים שֶׁל קֶדֶם...

הזמר

שִׁמְעֵתֶם פַּעַם מִתּוֹךְ חֶרֶשׁ קוֹל,
קוֹל הַזִּמְרָה שֶׁל אֶהְבָּה וְעֶצֶב?
בְּבִקְרִי, כְּשִׁשְׁדָּה שׁוֹקֵט בְּקִשְׁבִּי,
אֶת צִלִּיל שֶׁל הַחֲלִיל נוֹגֵה, צִלִּיל
שִׁמְעֵתֶם פַּעַם?

פְּגִשְׁתֶּם פַּעַם בְּשִׁמְמַת הַיַּעַר
אֶת הַזִּמְרָה שֶׁל אֶהְבָּה וְעֶצֶב?
רְאִיתֶם חִיּוֹן, מִדְּמַע נֶטֶף,
אוֹלִי מִבֶּט מְלֹא עֲצָבוֹת וְצֶעַר?
פְּגִשְׁתֶּם פַּעַם?

דִּמְעָה כְּנֶטֶף,

הִרְגִּשְׁתֶּם פַּעַם חֲמֵלָה בְּשִׁמְעָה קוֹל,
קוֹל הַזִּמְרָה שֶׁל אֶהְבָּה וְעֶצֶב?

Когда в лесах вы юношу видали,
Встречая взор его потухших глаз,
Вздохнули ль вы?

К Чаадаеву

Любви, надежды, тихой славы
Недолго нежил нас обман,
Исчезли юные забавы,
Как сон, как утренний туман;
Но в нас горит еще желанье,
Под гнетом власти роковой
Нетерпеливою душой
Отчизны внемлем призыванье.
Мы ждем с томленьем упованья
Минуты вольности святой,
Как ждет любовник молодой
Минуты верного свиданья.
Пока свободою горим,
Пока сердца для чести живы,
Мой друг, отчизне посвятим
Души прекрасные порывы!
Товарищ, верь: взойдет она,
Звезда пленительного счастья,
Россия вспрянет ото сна,
И на обломках самовластья
Напишут наши имена!

נתקלתם במבט נטול כל רשף,
מבט של עלם בתוהו כבול?
הרגשתם פעם?

1816 בגיל 17

אל צ'אדיב

(*)

מעט פנקו תקוות אותנו,
תהילה שקטה ואהבות -
נמס כזב ששעשענו
כערפל של חלומות;
שביות בעל שלטון הרע,
קצרות-רוחן ובוערות,
עוד נשמותינו תאבות
את קול המכורה לשמע,
עורגות בצפיה קודחת
לרגע דרור קדוש ללב,
כמו עלם מאהב שואף
לרגע של פגישה מבטחת.
כל עוד הלב יוקד, רעי,
וחי כבוד וחפץ בנו,
כל דחף נפש עלאי
נקדיש למכורה שלנו!
עוד יעלה הוא, תאמין,
שובה-ללב כוכב האשר,
ארצנו משנתה ירים,
ועל שבירי שלטון-העשק
יהיו שמותינו חרותים.

אותה מנמומה ירים,

1818

(*) צ'אדיב – הוגה-דעות, ידיד של פושקין

Погасло дневное светило;
 На море синее вечерний пал туман.
 Шуми, шуми, послушное ветрило,
 Волнуйся подо мной, угрюмый океан.
 Я вижу берег отдаленный,
 Земли полуденной волшебные края;
 С волнением и тоской туда стремлюся я,
 Воспоминаньем упоенный...
 И чувствую: в очах родились слезы вновь;
 Душа кипит и замирает;
 Мечта знакомая вокруг меня летает;
 Я вспомнил прежних лет безумную любовь,
 И все, чем я страдал, и все, что сердцу мило,
 Желаний и надежд томительный обман...
 Шуми, шуми, послушное ветрило,
 Волнуйся подо мной, угрюмый океан.
 Лети, корабль, неси меня к пределам дальным
 По грозной прихоти обманчивых морей,
 Но только не к брегам печальным
 Туманной родины моей,
 Страны, где пламенем страстей
 Впервые чувства разгорались,
 Где музы нежные мне тайно улыбались,
 Где рано в бурях отцвела
 Моя потерянная младость,
 Где легкокрылая мне изменила радость
 И сердце хладное страданию предала.
 Искатель новых впечатлений,
 Я вас бежал, отечески края;
 Я вас бежал, питомцы наслаждений,
 Минутной младости минутные друзья;
 И вы, наперсницы порочных заблуждений,

מאור היום דער שקוע;
 על כחל גלים לוט ערפל נהר.
 סאן, סאן, מפרש שלי נכון לנוע,
 הגביה גל תחת באפל, ים קודר!
 אני רואה גדה נדחת,
 וחבל ארצות בזיו דרום מקסם;
 כלי נרגש, עצוב אני חותר לשם,
 וזכרון נוסף בי נחת...
 ושוב אני מרגיש: עיני מלאות דמעות;
 נפשי רותחת ונחשמת;
 שוב הדיה כל כך מפרת מתגשמת.
 נזכרתי בטרופ יסן של אהבות,
 במה שכל כאב, גרם לי געגוע –
 כל קזב תקוות, כמיהות שבי ערגה עורר...
 סאן, סאן, מפרש שלי נכון לנוע,
 הגביה גל תחת באפל, ים קודר!
 קחיני, ספינה למרחקים בים נודדת
 לפי הגחמה של הגורלית,
 אך רק לא לחופי מולדת –
 מכורתי הערפלית,
 בה להבות תשוקה פנימית
 לראשונה רגשי הבעירו,
 ובה לי מוזות בחשאי פנים האירו,
 בה נעלמו עם יום חולף
 הנעורים שלי בסער,
 בגדה בי והשאירה צער
 שמחה קלת-הפנף בלב.
 חפשתי התרשמות אחרת,
 ממך ברחתי, ארץ אבותי,
 עזבתי את מפנקי צמרת -
 רעי דקה אחת של רגע נעורי;
 וגם את שותפותי לדרך מצערת,
 להן בלי אהבה הקרבותי עצמותי,
 קלת-פנף
 את עצמי,

Которым без любви я жертвовал собой,
 Покоем, славою, свободой и душой,
 И вы забыты мной, изменницы молодые,
 Подруги тайные моей весны златая,
 И вы забыты мной... Но прежних сердца ран,
 Глубоких ран любви, ничто не излечило...
 Шуми, шуми, послушное ветрило,
 Волнуйся подо мной, угрюмый океан...

* * *

Редает облаков летучая гряда;
 Звезда печальная, вечерняя звезда,
 Твой луч осеребрил увядшие равнины,
 И дремлющий залив, и черных скал вершины;
 Люблю твой слабый свет в небесной вышине:
 Он думы разбудил, уснувшие во мне.
 Я помню твой восход, знакомое светило,
 Над мирною страной, где все для сердца мило,
 Где стройны тополы в долинах вознеслись,
 Где дремлет нежный мирт и темный кипарис,
 И сладостно шумят полуденные волны.
 Там некогда в горах, сердечной думы полный,
 Над морем я влачил задумчивую лень,
 Когда на хижины сходила ночи тень —
 И дева юная во мгле тебя искала
 И именем своим подругам называла.

שְׁלֹחַ, חֲרוּת, כְּבוֹד וְאַף אֶת נִשְׁמָתִי.
 גַּם חֲבֵרוֹת-סוּד מִיָּמִי אֲבִיב זָהָב זִנְחָתִי...
 יִפְהִיּוֹת בּוֹגְדוֹת, כָּבֵר גַּם אֶתְכֶן הַדַּחֲתִי...
 אֶף אֵין סֵם לְרָפָא פִּצְעֵי עֶבֶר סוֹעֵר,
 מִזּוֹר לְקֶרֶב לֵב מֵאַהֲבָה פְּצוּעָה...
 סָאן, סָאן, מִפְּרֶשׁ שְׁלִי נָכוֹן לְנוֹעַ,
 הַגְּבִיָּה גַל תַּחֲתִי בְּאַפְלִי, יָם קוֹדֵר!

1820

טור עננים עפים הולך ומתפזר

טור עננים עפים הולך ומתפזר.
 כּוֹכַב הַדְּמִדּוּמִים, כּוֹכַב עֶצוֹב קוֹדֵר,
 בְּקֶרֶן עֲדִינָה מִישׁוֹר נְבוּל הַכֶּסֶפֶת,
 וְשִׁחּוֹר פִּסְגּוֹת הָרִים, מִפְּרֶץ רָדוּם חֲשֵׁפֶת;
 אֶהוֹב עָלַי אוֹרֵךְ חֶלֶשׁ מִן הַשְּׁחָקִים:
 הוּא שְׂרָעֵפִי הַעִיר שֶׁנִּרְדְּמוּ בְּפָנִים.
 אֲנִי זֹכֵר זְרִיחָה שְׁלֹחַ, מְאֹר שֶׁל פֶּעַם,
 עַל אֶרְצוֹת שְׁלוֹוֹת בֶּן חֵשׁ לְבִי בְּנֵעַם.
 שֵׁם צִפְצָפוֹת תְּמִירוֹת מִזְדַּקְפוֹת אֶל-עַל,
 שֵׁם מְנַמְנֵם הַדָּס עֲדִין וּבְרוֹשׁ אֶפֶל.
 מִתּוֹק שְׂאוֹן הַגְּלִים בְּשַׁעוֹת הַצֹּהָרִים.
 שֵׁם אִי-פֶעַם בַּחוּף, עַל צוֹק קָרוֹב לַמַּיִם,
 נִתְפָּס בְּהִרְהוּרִים בְּלִיתִי יוֹם בְּטֵל,
 עַד שִׁכְסָה הַלֵּיל אֶת הַבֵּתִים בְּצֵל,
 וַצִּעִירָה חִפְשָׁה אוֹתָךְ, בּוֹ מַעֲטָפֶת,
 קָרָאָה אוֹתָךְ בְּשִׁמְהָ בְּחֲבֵרוֹת מְקַפֶּת. *

1820

* מתוך אמונה שלכל בן-אדם יש כוכב של גורלו

רומנס - לחן נ.רימסקי-קורסקוב, שרה אירינה ארחיפובה
<https://www.youtube.com/watch?v=KoUiVfEvdOk>

* * *

Я пережил свои желанья,
Я разлюбил свои мечты;
Остались мне одни страдания,
Плоды сердечной пустоты.

Под бурями судьбы жестокой
Увял цветущий мой венец —
Живу печальный, одинокой,
И жду: придет ли мой конец?

Так, поздним хладом пораженный,
Как бури слышен зимний свист,
Один — на ветке обнаженной
Трепещет запоздалый лист!..

* * *

Мой друг, забыты мной следы минувших лет
И младости моей мятежное течение.
Не спрашивай меня о том, чего уж нет,
Что было мне дано в печаль и в наслаждение,
Что я любил, что изменило мне.
Пусть я радости вкушаю не в полне;
Но ты, невинная! ты рождена для счастья.
Беспечно верь ему, летучий миг лови:
Душа твоя жива для дружбы, для любви,
Для поцелуев сладострастия;
Душа твоя чиста; унынье чуждо ей;
Светла, как ясный день, младенческая совесть.
К чему тебе внимать безумства и страстей

בְּלִי כְּמִיּהוּתִי עוֹד חֵי עֲדִין

בְּלִי כְּמִיּהוּתִי עוֹד חֵי עֲדִין,
בְּלִי חֲלוּמוֹת יָפִים שְׁלִי;
רַק יְסוּרֵי שׁוֹרְפִים קָרְבִּים –
פְּרוֹת שֶׁל רִיקְנוֹת נִפְשִׁי.

גֹּרֶל מְלֹא אוֹתִי בִצְעַר,
אוֹתוֹ גִּלְמוּד צָרִיךְ לִסְבֹּל –
זֶר הַפְּרָחִים קָמַל בַּסַּעַר,
אֲנִי שׁוֹאֵף לְכָלוֹת הַכֹּל.

כִּךְ בְּסוֹף סִתְיוֹ מִקֵּר נְגוּעַ,
לְקוֹל שֶׁל חֶרֶף מִתְקַרֵּב,
עַל הָעֶנֶף חֲשׂוֹף תְּקוּעַ
רוֹעֵד עָלָה שֶׁהִתְעַכְּבָה!..

1821

יְקִירָתִי, שְׂכַחְתִּי כָּל עֻקְבוֹת עֶבֶר

יְקִירָתִי, שְׂכַחְתִּי כָּל עֻקְבוֹת עֶבֶר,
וְזָרָם נְעוּרֵי הַמּוֹרְדִּים שְׂכַחְתִּי.
אֵל תִּשְׁאַלֵּנִי אוֹתִי עַל שְׂאִינֵנוּ כָּבֹד,
אוֹתוֹ כְּתַעֲנוּג וּכְעֻצְבוֹת רַכְשָׁתִי.
מִה שְׂאֵהֲבָתִי, מִה שְׂבִי בְּגֵד.
עֲכָשִׁיו, אִם יֵשׁ שְׂמִיחָה, אֵינֶנִּי חֹשׁ לְקִרְאָתָהּ.
אֶךְ אַתְּ, אַתְּ, בְּתוּלָה, לֹאֲשֶׁר מְקַדְּשֶׁת,
לֹאֲהַבָּהּ, רַעוּת, לְרַגַּע תָּם, שְׁלָם –
בְּחֶסֶד דְּאֵגוֹת לְהֶאֱמִין לָהֶם,
לְתַאֲוָה שְׂגוּף כּוֹבֶשֶׁת.
נִפְשָׁה צָחָה וְזֶר לָהּ קֵר שֶׁל שְׂמִמּוֹן;
כְּמוֹ יוֹם בְּהִיר, טְהוֹר מִצְפּוֹן שֶׁל הַתִּינֻקָּת.
מִה טַעַם לָךְ לְקַלֵּט סִפּוּר חֶסֶד עֲנִין

Не занимательную повесть?
 Она твой тихий ум невольно возмутит;
 Ты слезы будешь лить, ты сердцем содрогнешься;
 Доверчивой души беспечность улетит,
 И ты моей любви... быть может ужаснешься.
 Быть может, навсегда... Нет, милая моя,
 Лишиться я боюсь последних наслаждений.
 Не требуй от меня опасных откровений:
 Сегодня я люблю, сегодня счастлив я.

* * *

Гречанка верная! не плачь, — он пал героем,
 Свинец врага в его вонзился грудь.
 Не плачь — не ты ль ему сама пред первым боем
 Назначила кровавый Чести путь?
 Тогда, тяжелую предчувствуя [разлуку],
 Супруг тебе простер торжественную руку,
 Младенца своего в слезах благословил,
 Но знамя черное Свободой восшумело.
 Как Аристокитон, он миртом меч обвил,
 Он в сечу ринулся — и падши совершил
 Великое, святое дело.

Десятая заповедь

Добра чужого не желать
 Ты, Боже, мне повелеваешь;
 Но меру сил моих ты знаешь -
 Мне ль нежным чувством управлять?
 Обидеть друга не желаю,
 И не хочу его села,

שֶׁל שְׂגֵעוֹן, תְּשׁוּקוֹת תִּסְבֶּכֶת?
 כִּי הוּא רַק יַעֲרֹר בְּשִׁכְל מְהוּמָה,
 דְּמָעוֹת תִּזְלִי, כָּל גּוֹפֶךָ יִזְדַּעֵזַע,
 תַּעֲוֹף שְׁאֲנָנוֹת הַנֶּפֶשׁ הַתְּמִימָה
 וּמֵאֲהָבָתִי ... לִבֶּךָ יִסְבֵּל דּוֹמֵעַ.
 אוֹלִי גַם לְתַמִּיד ... לֹא, חֲבִיבָה, מִחֹר
 הַהֲנָאוֹת כָּבֹר לֹא אַחוּשׁ, שְׁחַשׁ עוֹדֶנִי.
 הַתְּגִלּוֹת קִשּׁוֹת אֶל תִּבְקָשִׁי מִמֶּנִּי:
 הַיּוֹם אֲנִי אוֹהֵב, אֶהוּב וּמֵאֲשֵׁר.

1821

הו, בת-יון נאמנה

הו, בת-יון נאמנה לו, אל תבכי נא!
 קליע של אויב את הגבור הרדים.
 הלא את בעצמך לקרב אותו הכינה,
 לדרך הכבוד והדמים.
 ראה את הפרידה העתידה לפל עליך.
 אישך ובעלך, הושיט ידו אליך
 ובדמעות את עוללו הרך ברך.
 כשנס שחור של חפש עף, הוא חרב
 כמו אריסטוגיטון אז בהדס כרך
 והסתער לקרב. הוא בנפלו ערך
 של נצחון קדשה ושגב.

1821

המצוה העשירית

אלי, רכוש זולת לחמד
 אתה אוסר לי ומונע.
 אך את כחי אתה יודע:
 לא קל על חפץ חן לשלט ...
 כדי לא להעליב לי רע,
 איני חומד את הוד כפרו,

Не нужно мне его вола,
 На всё спокойно я взираю:
 Ни дом его, ни скот, ни раб,
 Не лестна мне вся благостыня.
 Но ежели его рабыня
 Прелестна... Господи! я слаб!
 И ежели его подруга
 Мила, как ангел во плоти,-
 О Боже праведный! прости
 Мне зависть ко блаженству друга.
 Кто сердцем мог повелевать?
 Кто раб усилий бесполезных?
 Как можно не любить любезных?
 Как райских благ не пожелать?
 Смотрю, томлюся и вздыхаю,
 Но строгий долг умею чтить,
 Страшусь желаньям сердца льстить,
 Молчу... и втайне я страдаю.

Гречанке

Ты рождена воспламенять
 Воображение поэтов,
 Его тревожить и пленять
 Любезной живостью приветов,
 Восточной странностью речей,
 Блистаньем зеркальных очей
 И этой ножкою нескромной...
 Ты рождена для неги томной,
 Для упоения страстей.
 Скажи — когда певец Леилы
 В мечтах небесных рисовал
 Свой неизменный идеал,

איני חוֹמֵד אֶת אֹן שׁוֹרוֹ:
 עַל כָּל דְּבַר צוּפָה שָׁבַע.
 צֹאנִי, עֶבְדִּי, מֵעוֹן יָפָה —
 כָּל שִׁפְעָתוֹ לִי לֹא אוֹמֶרֶת,
 אֲבָל אִם אֲמַאתוּ נִהְדָּרֶת...
 הוֹ, אֱלֹהִים!.. אֲנִי רָפָה!
 אִם רַעֲיָתוֹ נִרְאִית מִלְאָה לִי,
 מִלְאָה בְּדַמּוֹת בֶּשֶׁר-וָדָם,
 הוֹ, אֱלֹהִים, תִּהְיֶה רַחֲמָן,
 אֶת קִנְאָתִי לְרַע סָלַח לִי.
 מִי בִלְבָבוֹ יָכוֹל לִשְׁלֹט?
 רַק עֶבֶד מַעֲשֵׂ בְלִי תוֹעֵלֶת.
 לֹא לְאַהֲב נָשִׁים כְּאַלֶּה
 וְטוֹב הָעֵדֶן לֹא לְרִצּוֹת!?
 אֲנִי צוּפָה, עוֹרֵג, כְּמִמֶּה,
 אַךְ, בִּיּוֹדַי עַל חֹק מִקִּיף,
 פִּנְחָד לְחַפֵּץ לֵב הַחֲנִיף —
 שׁוֹתֵק וּבִחְשָׁאֵי דוֹמֵעַ.

1821

לבת-יון

אֶת נִבְרָאָה כְּדִי לְהַבְעִיר
 בְּפִיטָנִים דְּמִיּוֹן פְּקוּחַ,
 אוֹתָם לְשִׁבּוֹת וּלְהַסְעִיר
 בְּחִבִּיבוֹת, חִיּוֹת הָרוּחַ,
 זָרוֹת מְלִים מְזַרְחִיוֹת,
 עֵינִים כְּרָאִי בּוֹרְקוֹת,
 בְּהוֹד רְגָלִים לֹא צָנוּעַ...
 נוֹלֶדֶת כְּדִי בְּעֵדְנָה לְנוּחַ,
 לְהִתְגַּלְמוֹת הַתְּאֻוֹת.
 תִּגִּידִי, כְּשֶׁזָמַר שָׁל לִילָה *
 בְּחִלּוּמוֹת הַשְּׁמַמִּים
 רֶשֶׁם חֲזוֹן-לְעוֹלָמִים,

Уж не тебя ль изображал
 Поэт мучительный и милый?
 Быть может, в дальней стороне,
 Под небом Греции священной,
 Тебя страдалец вдохновенный
 Узнал, иль видел, как во сне,
 И скрылся образ незабвенный
 В его сердечной глубине?
 Быть может, лирою счастливой
 Тебя волшебник искушал;
 Невольный трепет возникал
 В твоей груди самолюбивой,
 И ты, склоняясь к его плечу...
 Нет, нет, мой друг, мечты ревнивой
 Питать я пламя не хочу;
 Мне долго счастье чуждо было,
 Мне ново наслаждаться им,
 И, тайной грустию томим,
 Боюсь: неверно все, что мило.

האם הוא בְּתֹאֵר מְרִשִּׁים
 רָאָה אוֹתָךְ בְּחֹשֶׁךְ לַיְלָה?
 וּבִיָּן הֶרְחוֹקָה
 תַּחַת רִקְיעַ הַשָּׁמַיִם
 אוֹתָךְ הוּא, מִיֶּסֶר שְׂאֵר-רוּחַ,
 הַכִּיר אוֹ בְּחִלּוֹם זָהָה,
 וּדְיוֹקְנָךְ הֵלֵא-שְׂכוּחַ
 שָׁקַע בְּנֶפֶשׁ עֲמוּקָה?
 אוֹלִי בְּלִירָה מְאַשְׁרֶת
 פָּתָה אוֹתָךְ קוֹסֶם-פִּיטוֹן;
 וְרֻטֵּט בְּלִתִּי-מִכָּן
 מִלֵּא נִפְשָׁךְ הַמְתִּימָרֶת,
 וּלְשִׁכְמוֹ שָׁחַת אֶת רֹאשְׁךָ... **
 הוֹ, לֹא! אֵינִי רוֹצֶה שְׁלֵהֲבֶת
 שׁוּב לְלִבּוֹת, כְּדִי יִמְשָׁךְ
 חִלּוֹם קִנְאָה... שְׂכַחְתִּי אֲשֶׁר,
 אֲשִׁמַּח מִמֶּנּוּ מִחֲדָשׁ...
 אֲבָל בְּסִתֶּר עֶצֶב חֵשׁ:
 אוֹלִי זֶה רַק לַיּוֹם בְּקוֹשִׁי?

1822

* ביירוֹן

** השיר פונה לקליפסו פוליכרוני, אשר ברחו מיוון לקישינב בזמן מרד
 נגד כיבוש תורקי. היו שמועות כי היא הייתה מאהבת של ביירוֹן.

Адели

Играй, Адель,
 Не знай печали;
 Хариты, Лель
 Тебя венчали
 И колыбель
 Твою качали;
 Твоя весна
 Тиха, ясна;

אֵל אֲדֵל

שְׁחֻקִי, אֲדֵל, *
 בְּלִי עֶצֶב יָתֵר.
 קְרִיטוֹת, לֵל **
 קִשְׁרוּ לְךָ כֶּתֶר
 בְּעָרִיסַת גְּלִי
 הָאֶתֶר.
 אֲבִיב שְׁלֵךְ
 שְׁקֵט וְזֶר;

Для наслажденья
Ты рождена;
Час упоенья
Лови, лови!
Младые лета
Отдай любви,
И в шуме света
Люби, Адель,
Мою свирель.

הָאֵל לְעָג
בְּרָא אוֹתָךְ.
חֲפָשִׁי אֶת עֵמֶק
הַהֲנָאָה!
תִּנִּי עֲלוּמִיךְ
לְאַהֲבָה.
בְּשֵׁאוֹן-חַיִּיךְ
אֲדַל, אֶהְבִּי
אֶת אֲבוֹבִי.

1822

* אֲדַל – בתו של דוידוב, חבר של פושקין, בת 12. מאוחר יותר פרשה למנזר.

** קְרִיטוֹת (חריטות) – אלות שמחה ועליצות במיתולוגיה של יוון העתיקה, לל – אל אהבה ומשפחה במיתולוגיה של סלבים עתיקים (כך חשבו במאה ה-19)

רומנס - לחן מ. גליניקה, שרה ויקטוריה איבנובה

<https://www.youtube.com/watch?v=ovPDagq-Je8>

Узник

Сижу за решеткой в темнице сырой.
Вскормленный в неволе орел молодой,
Мой грустный товарищ, махая крылом,
Кровавую пищу клюет под окном,

Клюет, и бросает, и смотрит в окно,
Как будто со мною задумал одно.
Зовет меня взглядом и криком своим
И вымолвить хочет: «Давай улетим!

Мы вольные птицы; пора, брат, пора!
Туда, где за тучей белеет гора,

הַאֲסִיר

תָּאִי מִסֵּגֶר, מְלֹא טַחֲב, קוֹדֵר,
וְעֵיט צָעִיר שֶׁגָּדַל בְּחֵצֵר -
רָעִי הָעֶצוּב, מְנַעֵר אֶת כָּנָפָיו,
בְּשֵׁר שׁוֹתֵת-דָּם מְנַקֵּר לְכָנָיו.

תּוֹלֵשׁ, וְשׁוֹמֵט, וּמְצִיץ בְּחִלּוֹן,
כָּאֵלוּ חוֹלֵק אֶתִּי אֵיזָה חֶלֶם.
כָּאֵלוּ קוֹרֵא לִי: "עֲזֹב אֶת הַפְּלוּב;
אֲתָה – צַפּוֹר-דְּרוֹר, בּוֹא, לַחֲפֹשׁ נְעוּף!

רָעִי, בּוֹא, נְעוּף לְהֵרִים לְבָנִים,
נְעוּף לְמִישׁוֹר הַיָּמִים הַפְּחוּלִים,

Туда, где синют морские края,
Туда, где гуляем лишь ветер... да я!...»

נְעוּף לַעֲנָן, לְמַרְחָק עֶרְפֵּלִי,
שָׁם רוּחַ נוֹשֶׁבֶת, שָׁם חֶפֶז שְׁלִי."

1822

* פושקין ראה בכלא של קישינב שני עיטים עם כנפיים פגומות

שיר עממי שרה מקהלת סבשניקוב

<https://www.youtube.com/watch?v=f-oGsbSdF9I>

Ночь

Мой голос для тебя и ласковый и томный
Тревожит позднее молчанье ночи темной.
Близ ложа моего печальная свеча
Горит; мои стихи, сливаясь и журча,
Текут, ручьи любви, текут, полны тобою.
Во тьме твои глаза блистают предо мною,
Мне улыбаются, и звуки слышу я:
Мой друг, мой нежный друг... люблю... твоя... твоя!..

לילה

קוֹלִי לְמַעַנְךָ - כָּלֹ עֶרְגָּה וְעֵנֶג -
מִפֶּר שְׁתִּיקַת הַלֵּיל הַנֶּם בְּשַׁעַת הָעֶמֶק.
מוֹל מְשַׁכְּבֵי הַנֵּר, עֶצוּב וּמֵאֲדִים,
דוֹלֵק; שִׁירִים שְׁלִי זֹרְמִים וּמִתְמַזְגִּים -
פִּלְגֵי הָאֶהָבָה, וְאַתָּה - מְלוֹאֵם וְלֶחֶן.
עֵינֶיךָ לְפָנַי זֹרְחוֹת יְפוֹת בְּרוֹכָן,
וּמְחִיכוֹת אֵלַי. נִשְׁמַע בְּחֻשְׁכָּה:
"דוֹדִי, דוֹדִי עֵדִין ... לַעֲד ... שְׁלֶךְ ... שְׁלֶךְ..."

1823

רומנס – לחן א.רובינשטיין שרה אירינה ארחיפובה

<https://www.youtube.com/watch?v=TenoTQ2eXqQ>



"פושקין על שפת הים השחור" (איזאזובסקי, רפין 1887)

К морю

Прощай, свободная стихия!
В последний раз передо мной
Ты катишь волны голубые
И блещешь гордою красой.

Как друга ропот заунывный,
Как зов его в прощальный час,
Твой грустный шум, твой шум призывный
Услышал я в последний раз.

Моей души предел желанный!
Как часто по берегам твоим
Бродил я тихий и туманный,
Заветным умыслом томим!

Как я любил твои отзывы,
Глухие звуки, бездны глас
И тишину в вечерний час,
И своенравные порывы!

Смиранный парус рыбаей,
Твоею прихотью хранимый,
Скользит отважно средь зыбей:
Но ты взыграл, неодолимый,
И стая тонет кораблей.

Не удалось навек оставить
Мне скучный, неподвижный брег,
Тебя восторгами поздравить
И по хребтам твоим направить
Мой поэтической побег!

אל הים

הִיָּה שְׁלוֹם, אֵיתָן הַטֶּבַע,
אֵיתָן הַדְּרוֹר! קִבֵּל בְּרָכָה!
לֹא תַעֲנֹג אוֹתִי בְּצַבֵּעַ
גָּלִים כְּחוּלִים, בְּהוֹד שְׁלֹךְ.

כְּמוֹ רֶטֶן רַע מִלִּנְפוֹלִי,
כְּמוֹ קְרִיאָתוֹ בְּשַׁעַת פְּרֻדָּה,
שְׁאוֹנֶךָ עֶצוּב קוֹרָא בִקּוֹל לִי,
לְשִׁמְעַ שׁוֹב תִּקְוָה אֲבָדָה.

מִחְמַל נִפְשִׁי! אֲנִי רְגוּעַ
תְּכוּפוֹת בְּחוּפִיךָ שְׁקֻטִים,
שׁוֹטְטֵתִי מְעַרְפֵּל, שְׁקוּעַ
בְּהִזְיוֹת וְשִׁרְעִפִים.

כְּמָה נָעִים לִי נֵהֵם מִיָּם,
תִּגְוַבַת הָרוּחַ, קוֹל שֶׁל תְּהוֹם,
וְרַעַם סְעָרָה פְּתָאֵם,
יְדוּמִיָּה בֵּין הָעֶרְבִים!

מִפְּרֶשׁ אֲמִיץ שֶׁל דּוּגִיּוֹת -
שְׁמוּר בְּגַחְמָתְךָ בְּלִי פֶגַע -
בֵּין נַחְשׁוּלִים וְיִרִידוֹת
גּוֹלֵשׁ... אֶתָּה פּוֹרֵץ - בֶּן-רֶגַע
טוֹבַעַת לְהִקַּת סְפִינוֹת!

אֶךְ לַעֲזֹב לְעַד נִכְשַׁלְתִּי
אֶת שְׁעָמוֹם שֶׁל הַחוּפִים.
לֹאמַר בְּרָכָה לְךָ יְחִלְתִּי,
בְּרִכְסִים שְׁלֹךְ שְׁקִלְתִּי
לְבָרַח בְּמַסַּע שִׁירִים. *

Ты ждал, ты звал... я был окован;
Вотще рвалась душа моя:
Могучей страстью очарован,
У берегов остался я...

О чем жалеть? Куда бы ныне
Я путь беспечный устремил?
Один предмет в твоей пустыне
Мою бы душу поразил

Одна скала, гробница славы...
Там погружались в хладный сон
Воспоминанья величавы:
Там угасал Наполеон.

Там он почил среди мучений.
И вслед за ним, как бури шум,
Другой от нас умчался гений,
Другой властитель наших дум.

Исчез, оплаканный свободой,
Оставя миру свой венец.
Шуми, взволнуйся непогодой:
Он был, о море, твой певец.

Твой образ был на нем означен,
Он духом создан был твоим:
Как ты, могущ, глубок и мрачен,
Как ты, ничем неукротим.

Мир опустел... Теперь куда же
Меня б ты вынес, океан?
Судьба людей повсюду та же:
Где капля блага, там на страже
Уж просвещение иль тиран.

קראת לי, אך לא ענית:
כי בהיותי מדרור מקום,
לשוא כבלים לשבר נסיתי –
חופים אחזו בי בכלם.

האם חבל? לאן על גלובוס
מסלול יכולתי לנות?
דבר אחד יש באוקיינוס
כדי להמם אותי כעת:

הצוק, בו בבדידות מבטחת
לתרדמה קרה צלל
בשבי נפוליון, ויחד
כל זכר לתהילה טבל.

גאון אחר עזב אותנו
בעקבותיו בבת אחת,
אשר על שרעפים שלנו
מרמתו תמיד שלט. **

השאיר הוא לנו את הכתר,
השאיר הוא חפש מקונו.
רגש, רגש, הים, בכל יתר,
כי הוא נפלא אותך רנו.

בצלמך הטבע, רב כח,
עם נפש כמו שלך נברא,
עמק כמוך, מר, לא נח,
כמוך לא סבל שררה.

לאן דרכי היתה עוברת
במדבריות עולם? לאן?
תמיד: אם יש טפת תועלת
וטוב – מיד על המשמרת
על השקלה ועל רודן.

Прощай же, море! Не забуду
Твоей торжественной красы
И долго, долго слышать буду
Твой гул в вечерние часы.

В леса, в пустыни молчаливы
Перенесу, тобою полн,
Твои скалы, твои заливы,
И блеск, и тень, и говор волн.

הָיָה שְׁלוֹם, הַיּוֹם! לִשְׁכַּח
כָּבֵר לֹא אוֹכֵל אֶת יַפְעָתְךָ,
וְעוֹד אֲשַׁמֵּעַ תִּמְיד בְּרוּחַ
בְּעֶרְבִים שָׁאוֹן שְׁלִיךְ.

וּבְדִמְמַת מִדְבָּר וְיַעַר,
מְלֵא בָּךְ, אִשָּׁא בְּפָנִים
סִלְעִים וּמִפְרָצִים, וְסַעַר,
וְצֵל, וְשִׁיחַ שֶׁל גָּלִים.

1824

* הצאר אסר לפושקין לצת לחו"ל, והמשורר חשב לברוח מרוסיה
דרך הים
** הכוונה היא למשורר ג'ורג' גורדון ביירון

Фонтану Бахчисарайского дворца

Фонтан любви, фонтан живой!
Принес я в дар тебе две розы.
Люблю немолчный говор твой
И поэтические слезы.

Твоя серебряная пыль
Меня кропит росой хладной:
Ах, лейся, лейся, ключ отрадный!
Журчи, журчи свою мне быль...

Фонтан любви, фонтан печальный!
И я твой мрамор вопрошал:
Хвалу стране прочел я дальней;
Но о Марии ты молчал...

אֶל מְזַרְקַת אֶרְמוֹן בְּחַצ'י־סָרַאי

*)

מְזַרְקַת אֶהְבָּה חֵיהָ!
וְרָדִים הַנַּחֲתִי לְרַגְלֶיהָ.
אֲנִי אוֹהֵב מְלֻמָּל, הֶמְיָה
וּפִיזִיטִים שֶׁל דְּמַעוֹתֶיהָ.

מַעֲיָן לִי נָפֶשׁ מְשֻׁמָּח,
בְּכֶסֶף נִתְצִי מִיָּךְ,
טֶלֶךְ צוֹנֵן עָלַי צוֹנָח.
רִשְׁרֵשׁ, רִשְׁרֵשׁ לִי סְפוּרָךְ!..

מְזַרְקַת אֶהְבָּה קוֹדֶרֶת!
אֵלֶיךָ הִפְנִיתִי שְׁאֵלָה –
אֶת שִׁבְחַ לְנֹכַר אוֹמְרָת,
אֶךְ עַל מַרְיָה – אֶף מְלָה...!

Светило бледное гарема!
И здесь ужель забвенно ты?
Или Мария и Зарема
Одни счастливые мечты?

Иль только сон воображенья
В пустынной мгле нарисовал
Свои минутные виденья,
Души неясный идеал?

מאור חור של ההרמון!
אותך כאן נשׂיה הטמיעה?
אולי זרמה ומריה –
חלום של אשר בארמון?

אולי דמיון נטול הרקע
בחשכה ריקה ציר
רק חזיון חולף בן-רגע,
רק אידאל נפשי חסר?

1824

(* רמז לפואמה של פושקין "מזרקת בחצ'סראי" על ארמון טטרי עתיק
בחצי-אי קרים

Сожжѣнное письмо

Прощай, письмо любви! прощай: она велела.
Как долго медлил я! как долго не хотела
Рука предать огню все радости мои!..
Но полно, час настал. Гори, письмо любви.
Готов я; ничему душа моя не внемлет.
Уж пламя жадное листы твои приемлет...
Минуто!.. вспыхнули! пылают — легкий дым
Виясь, теряется с молением моим.
Уж перстня верного утрата впечатление,
Растопленный сургуч кипит... О провиденье!
Свершилось! Темные свернулись листы;
На легком пепле их заветные черты
Белеют... Грудь моя стеснилась. Пепел милый,
Отрада бедная в судьбе моей унылой,
Останься век со мной на горестной груди...

מכתב שרוף

צוּתה. הִיָּה שְׁלוֹם, מִכְתָּב שֶׁל אֶהֱב!
זְמַן מִמָּשָׁךְ הִתְמַהֲמַתָּה יְדֵי לֵלֶהֱב
לְמַסֵּר כָּל שְׂמֵחוֹתַי, לְאַפֵּר לְהִבְיָא.
אֶךְ דֵּי, הִגִּיעָה עֵת. בָּעֵר, כְּתֹב אֶהְבִּי!
אֲנִי מוֹכֵן. לְשׁוּם דְּבָר נִפְשִׁי כָּבֵר לֹא קוֹשֶׁבֶת.
דְּפִים שְׁלֹךְ קוֹרֵאת בְּקִנְאוֹת שְׁלֵהֶבֶת...
עוֹד רָגַע!.. מִתְּלַקְחִים! וּבְעֶשֶׂן הִקְל
עוֹלָם וְנִעְלָמִים עִם תְּפִלוֹתַי אֶל עַל.
הוֹ, הַשְׁגָּחַה! עוֹד שְׁעוֹת-חוֹתֶם גּוֹעֶשֶׁת,
טְבִיעֵת טְבִיעֵת מִתְעַרְפֶּלֶת, מִטְשֵׁטֶשֶׁת.
הַכֹּל נִגְמַר! קְרוּשִׁים דְּפִים שְׁחוּרִים כָּלֵם.
מַעַל לְאַפֵּר קָר עוֹד מְלַבִּינָה דְמוּתֶם...
חֲזִי כָּלֹ לְחוּץ. אֶתָּה חֲבִיב לִי, אֶפֶר-
הַנִּחְמָה הָעֲלוּבָה עַל אֲשֶׁר, שְׁפָר,
לְעַד נָא הַשָּׂאֵר עַל הַחֲזִי בְּצַעַר...

1825

К * * *

Я помню чудное мгновенье:
Передо мной явилась ты,
Как мимолетное виденье,
Как гений чистой красоты.

В томленьях грусти безнадежной,
В тревогах шумной суеты,
Звучал мне долго голос нежный
И снились милые черты.

Шли годы. Бурь порыв мятежный
Рассеял прежние мечты,
И я забыл твой голос нежный,
Твои небесные черты.

В глуши, во мраке заточенья
Тянулись тихо дни мои
Без божества, без вдохновенья,
Без слез, без жизни, без любви.

Душе настало пробужденье:
И вот опять явилась ты,
Как мимолетное виденье,
Как гений чистой красоты.

И сердце бьется в упоенье,
И для него воскресли вновь

אל * * * (אני זוכר כרגע-פלא)

אני זוכר כרגע-פלא
הופעתך מולי באור
כמו חזיון שרק נדמה לי,
אלת היפי הטהור.

ערגה חסרת-תקנה הרגשתי;
בדאגות שאון של יום
דמותך בהזיה פגשתי,
קולך צלצל לי בחלום.

שנים של סער שעברתי
פזרו כל חלומות אתמול,
בחל יפיה שמימי שכחתי
ונעימות זכה של קול.

בכפר נדח, באפל סוהר
ימי חסרו כל שאיפה
בלי השארה ובלי אלה,
חיים, דמעות ואהבה.

אך שוב נפשי ערה לפלא,
כי שוב הופעת מולי באור
כמו חזיון שרק נדמה לי,
אלת היפי הטהור.

לבי פועם נרגש מנגה,
כי שוב את כאן, אלי קרובה.

И божество, и вдохновенье,
И жизнь, и слезы, и любовь.

את - השארה ואת - אלה,
חיים, דמעות ואהבה.

1825

רומנס - לחן מ.גלינקה שר דמיטרי חבורוסטובסקי
<https://www.youtube.com/watch?v=mEel0CCtFOo>

Вакхическая песня

Что смолкнул веселия глас?
Раздайтесь, вакхальны припевы!
Да здравствуют нежные девы
И юные жены, любившие нас!
Полнее стакан наливайте!
На звонкое дно
В густое вино
Заветные кольца бросайте!
Подыдем стаканы, содвинем их разом!
Да здравствуют музы, да здравствует разум!
Ты, солнце святое, гори!
Как эта лампада бледнеет
Пред ясным восходом зари,
Так ложная мудрость мерцает и тлеет
Пред солнцем бессмертным ума.
Да здравствует солнце, да скроется тьма!

שיר להלולת בקכוס

מה קול הלולה, ידידי,
נדם? שיר לבקכוס נשירה!
לכבוד עלמות שנפירה,
נשים צעירות על חבה לרעי!
עד אפס מלאו כוסותינו!
רעי, לו נשליך
ליין סמיר
כלנו טבעות בריתותינו!
נרים כוסותינו, לצותא יזוז!
תחי בינתנו, הידד אלות-מוזות!
את, שמש קדושה, בערי!
כמו כל נרותינו תעששנה
בפני קרן שחר ממריא,
כה כל חכמות-שקר תבלחנה, תחלשנה
בפני שמש שכל נצחי.
ברח, חשך הלילה, השמש תחי!

1825

רומנס - לחן א.גלזנוב שר מרק רייזן
<https://www.youtube.com/watch?v=LUPviRILcEI>

Движение

Движенья нет, сказал мудрец брадатый.
Другой смолчал и стал пред ним ходить.

התנועה

חכם בעל-זקן * אמר: "תנועה איננה."
חכם אחר ** הלך מולו, שתק,

Сильнее бы не мог он возразить;
Хвалили все ответ замысловатый.
Но, господа, забавный случай сей
Другой пример на память мне приводит:
Ведь каждый день пред нами солнце ходит,
Однако ж прав упрямый Галилей.

וְכִּי טַעַן נִגְדוּ הָכִי חֲזָק;
כָּלֵם שִׁבְחוּ תְּשׁוּבָה לֹה מַעֲנִינָת.
אֵה, רַבּוֹתִי, מִקְרָה זֶה מִרְתֵּק
דּוֹגְמָה אַחֲרֵת לִי מִזְכִּיר בִּינְתִים:
מוֹלִנוּ נָע הַשֶּׁמֶשׁ בְּשָׁמַיִם,
בָּרֵם, גַּלִּילָא הָעֵקֶשׁ צוֹדֵק!

1825

* זנון – הוגה דעות ביוון העתיקה
** דיוגנס

Сцена из Фауста

БЕРЕГ МОРЯ. ФАУСТ И МЕФИСТОФЕЛЬ.

Фауст

Мне скучно, бес.

Мефистофель

Что делать, Фауст?

Таков вам положен предел,
Его ж никто не преступает.
Вся тварь разумная скучает:
Иной от лени, тот от дел;
Кто верит, кто утратил веру;
Тот насладиться не успел,
Тот насладился через меру,
И всяк зеваает да живет —
И всех вас гроб, зевая, ждет.
Зевай и ты.

Фауст

סְצִינָה מִתּוֹךְ "פֶּאוּסְט"

שפת הים. פֶּאוּסְט וּמְפִיסְטוֹפֶלס

פֶּאוּסְט:

מִשְׁעָמָם לִי, שֹׁד!

מְפִיסְטוֹפֶלס:

נו, פֶּאוּסְט,
מֵה לַעֲשׂוֹת, יֵשׁ גְּבוּל לָכֶם
בֶּל יַעֲבֹר, חֻקְךָ לִמְעֵלָה.
אֶחָד מַעֲסוּקוֹ, וְהֵלֵךְ
מִבִּטְלָה מִשְׁתַּעֲמָם;
מֵאֲמִינִים, כּוֹפְרִים בְּסִתְרָ;
אֶחָד עַל תַּעֲנוּג חוֹלָם,
אַחֵר סוֹבֵל מֵעֲנָג יִתְרָ;
כָּלֵם – פֶּהוּק, וְכֹבֵר מִמֵּתִין
מִתּוֹךְ פֶּהוּק אֲרוֹן-מֵתִים.
וּבֶכֶן – פֶּהר!

פֶּאוּסְט:

Сухая шутка!
Найди мне способ как-нибудь
Рассеяться.

М е ф и с т о ф е л ь

Доволен будь
Ты доказательством рассудка.
В своем альбоме запиши:
Fastidium est quies — скука
Отдохновение души.
Я психолог... о вот наука!..
Скажи, когда ты не скучал?
Подумай, поищи. Тогда ли,
Как над Виргилием дремал,
А розги ум твой возбуждали?
Тогда ль, как розами венчал
Ты благосклонных дев веселья
И в буйстве шумном посвящал
Им пыл вечернего похмелья?
Тогда ль, как погрузился ты
В великодушные мечты,
В пучину темную науки?
Но — помнится — тогда со скуки,
Как арлекина, из огня
Ты вызвал наконец меня.
Я мелким бесом извивался,
Развеселить тебя старался,
Возил и к ведьмам и к духам,
И что же? всё по пустякам.
Желал ты славы — и добился, —
Хотел влюбиться — и влюбился.
Ты с жизни взял возможну дань,
А был ли счастлив?

בדיחה של פעם!
חפש לי דרך נחמדה
להתבדר.

מפיסטופלס:

תגיד תודה
על הוכחות שרעף וטעם.
תרשם משפט בדף אלבום:
Fastidium est quies — יען
כי נחת יש בשעמום.
כפסיכולוג, אני — המען,
היית לא משעמם?
כשחיבו אותך לשבת
על שיר ורגיליוס, נרדם
ומתעורר ממחי השבט?
או כשהכתרת בנרדים
את העלמה קלת-הדעת,
בלהט ערב-המשתים
ולה הקדשת כל קבעת?..
בנסיון להתקרב
לחלומות של רחב-לב,
לתהום מדע קדום פגאני?
אך מהשעמום, דומני,
כמו מריונטה, מהאש
אותי היית מבקש.
שחקתי כמו שדון שמח,
אותך נסיתי לבדח,
מכשפות, רוחות מפיק...
ומה בסוף? הכל לריק!
תאבת לתהילה — כנבת,
רצית לאהב — אהבת.
איה עוד אפשר להתפנק?
היית מאשר?

Фауст

פאוסט:

Перестань,
Не растравляй мне язвы тайной.
В глубоком знанье жизни нет —
Я проклял знаний ложный свет,
А слава... луч ее случайный
Неуловим. Мирская честь
Бессмысленна, как сон... Но есть
Прямое благо: сочетание
Двух душ...

הפסק!
עזב, ואל תגע בנגע.
אין שום חיים בידיע קלל -
אור המדע מוליך שולל,
והתהילה... אורה בן-רגע
בלתי-נתפס. תהילה ארצית,
היא, כמו חלום, חסרת-תכלית...
אך יש חבור... מגע של קרב
שתי נשמות...

Мефистофель

מפיסטופלס:

И первое свиданье,
Не правда ль? Но нельзя ль узнать
Кого изволишь поминать,
Не Гретхен ли?

...פגישה בערב,
נכון? תן לי תשובה פשוטה:
במי נזכרת זה עתה?
בגרטכן, כן?

Фауст

פאוסט:

О сон чудесный!
О пламя чистое любви!
Там, там — где тень, где шум древесный,
Где сладко-звонкие струи —
Там, на груди ее прелестной
Покою томную главу,
Я счастлив был...

שם התברכתי
בלהט אהבה טהורה,
שם את ראשי ברוך הנחתי
בחיק מקסים של נערה.
שם, שם בצל זרמו המים
וצפרים השמיעו צוץ...
הייתי מאשר...

Мефистофель

מפיסטופלס:

Творец небесный!
Ты бредишь, Фауст, наяву!
Услужливым воспоминаньем

שמים!
אתה הוזה כאן בהקיץ!
אותך הזכרון בלי רסן

Себя обманываешь ты.
Не я ль тебе своим стараньем
Доставил чудо красоты?
И в час полуночи глубокой
С тобою свел ее? Тогда
Плодами своего труда
Я забавлялся одинокой,
Как вы вдвоем — все помню я.
Когда красавица твоя
Была в восторге, в упоенье,
Ты беспокойною душой
Уж погружался в размышленье
(А доказали мы с тобой,
Что размышленье — скуки семя).
И знаешь ли, философ мой,
Что́ думал ты в такое время,
Когда не думает никто?
Сказать ли?

Фауст

Говори. Ну, что?

Мефистофель

Ты думал: агнец мой послушный!
Как жадно я тебя желал!
Как хитро в деве простодушной
Я грезы сердца возмущал! —
Любви невольной, бескорыстной
Невинно предалась она...
Что ж грудь моя теперь полна
Тоской и скукой ненавистой?..
На жертву прихоти моей

כָּבֵר מְרֵמָה לֵּלָא בּוֹשָׁה.
הֲלֹא אֲנִי בְּכַח קָסָם
הִבֵּאתִי פֶלֶא שֶׁל אִשָּׁה?
בְּשַׁעַת הַחֹשֶׁךְ אֶת הַשָּׁנִים
הַפְּגָשָׁתִי לְעֶנּוּג לִילִי?
וּמִפְּרוֹת עֵמֶל נָשִׁי,
גִּלְמוּד, שְׂמִיחָתִי לִי בִּינָתִים,
בְּחוּץ דְּשִׁדּוּשָׁתִי בְּמִקּוֹם.
כְּשֶׁהִיפָה שְׁבוּיַת חֵלֹם,
הִתְלַהֲבוּ חוּשִׁים... הוֹצֵתָ.
פְּתָאם בְּחֹסֶר מְנוּחָה,
בְּהִרְהוּרִים עִמָּךְ שִׁקְעָתָ.
(וּכְבֵּר הִבֵּאֵנוּ הוֹכְחָה:
לְשַׁעֲמוֹם זֶה זֶרַע, רִקְעָה).
לְשָׁאֵל, הַפִּילוֹסוֹף, אוֹתָךְ
עַל מָה חֲשַׁבְתָּ אִזְּכָרְגַּע
בּוֹ אִף אֶחָד אֵינוֹ הוֹגֵה?
לוֹמֵר לָךְ?

פאוסט:

נו, מה? הגה!

מפיסטופלס:

חֲשַׁבְתָּ: שֶׁה צִיָּתוֹ, תֵּאבְתִּי
לָךְ בְּתִשְׁוִיקָה! אֶת הָעֵלְמָה
הַכֹּה תְּמִימָה שׁוֹלֵל הוֹלְכָתִי,
בְּלֵב שִׁחְקָתִי בְּמִרְמָה! -
לְאַהֲבָה כָּלֹם לֹא דוֹרָשֶׁת
הִיא הִתְמַסְּרָה מִבְּלִי מִשִּׁים.
מִדּוּעַ חֵשׁ גִּעְגּוּעִים
וְשַׁעֲמוֹם אֲנִי בִּנְפֹשׁ?
עַל הַקָּרְבֵּן שֶׁל גִּחְמָה

Гляжу, упившись наслаждением,
С неодолимым отвращеньем:
Так безрасчетный дуралей,
Вотще решаь на злое дело,
Зарезав нищего в лесу,
Бранит ободранное тело; —
Так на продажную красу,
Насытась ею торопливо,
Разврат косится боязливо...
Потом из этого всего
Одно ты вывел заключение...

Фауст

Сокройся, адское творенье!
Беги от взора моего!

Мефистофель

Изволь. Задай лишь мне задачу:
Без дела, знаешь, от тебя
Не смею отлучаться я —
Я даром времени не трачу.

Фауст

Что там белеет? говори.

Мефистофель

Корабль испанский трехмачтовый,
Пристать в Голландию готовый:
На нем мерзавцев сотни три,
Две обезьяны, бочки злата,
Да груз богатый шоколата,

מביט אני עכשיו שבע ענג,
ושאט-נפשי מגדיל בי עמק;
כה כסיל אחוז במזמה
ביער בגזילה פותח,
דוקר עני, ובשלמא
אל גוף עשוק קללות שולח.
כה על היפי הנמכר,
נואף, שבע חיש מנחת,
עינים מלכסן בפחד...
ואז מכל המעשה
הסקת מסקנה כוללת...

פאוסט:

ברחי, בריאת שאול קלוקלת,
ממבטי ברגע זה!

מפיסטופלס:

טוב! תן רק משימה לגשת.
בלי מטלה לי, כזכור,
אותך כאן לעזב אסור:
בזבז הזמן לישד זה פשע.

פאוסט:

מה שם מלבין בין הגלים?

מפיסטופלס:

ספינה על שלישית תרניה.
להולנד מספרד דרפיה.
צותה כשלש מאות נבזים,
בטנה עמוס בשוקולטה,
זוג של קופים, זהב למטה,

Да модная болезнь: она
Недавно вам подарена.

Фауст

Всё утопить.

Мефистофель

Сейчас.

(Исчезает.)

* * *

В крови горит огонь желанья,
Душа тобой уязвлена,
Лобзай меня: *твои лобзанья*
Мне слаще мирра и вина.
Склонись ко мне главою нежной,
И да почию безмятежный,
Пока дохнет веселый день
И двинется ночная тень.

*) курсивом выделены слова из библейской "Песни песней" (А.Г.)

ומחלה שבאפנה:
רק התקבלה במתנה.

פאוסט:

הטבע הכל!

מפיסטופלס:

מיד!

(נעלם.)

1825

בדם תשוקה כאש בוערת

בדם תשוקה כאש בוערת,
נפשי פגועה עד אין מזור.
הנשיקה ללב חודרת,
טובים דדים מין ומר.
ראשה ברה אלי הרפני,
והשלוח לו תפקדיני,
עד שיפוח יום עליז
אשר צללים של ליל יניס.

1825

(*) בכתב משופע - מילים מתוך "שיר השירים"
פושקין נתן לשירו כותרת "חיקוי לשיר מזרחי".
הפרשנים סבורים כי הוא היה ער לדו-שיח
שב"שיר השירים", וכי במחצית הראשונה של
שירו מדברת "היא", כאשר במחצית השנייה
בנימה אחרת - "הוא" (א.ג.)

Признание

(К Александре Ивановне Осиповой)

Я вас люблю, — хоть я бешусь,
Хоть это труд и стыд напрасный,
И в этой глупости несчастной
У ваших ног я признаюсь!
Мне не к лицу и не по летам...
Пора, пора мне быть умней!
Но узнаю по всем приметам
Болезнь любви в душе моей:
Без вас мне скучно, — я зеваю;
При вас мне грустно, — я терплю;
И, мочи нет, сказать желаю,
Мой ангел, как я вас люблю!
Когда я слышу из гостиной
Ваш легкий шаг, иль платья шум,
Иль голос девственный, невинный,
Я вдруг теряю весь свой ум.
Вы улыбнетесь, — мне отрада;
Вы отвернетесь, — мне тоска;
За день мучения — награда
Мне ваша бледная рука.
Когда за пальцами прилежно
Сидите вы, склонясь небрежно,
Глаза и кудри опустя, —
Я в умиление, молча, нежно
Любуюсь вами, как дитя!..
Сказать ли вам мое несчастье,
Мою ревнивую печаль,
Когда гулять, порой, в ненастье,

גלוי-אהבה

(לאלכסנדרה אוסיפובה)

אוהב אותך! אני שוטה
משום שאין בזה תועלת.
נרגז, נכלם... ובאות
ליד רגליך מתודה!
זה לא יאה לי, כבר זקנתי,
מזמן להיות חכם חובה,
אך מהסימנים הבנתי:
נפשי חולה באהבה.
משעמם לי בלעדיך,
ועל-ידך כבר מתעצב,
רוצה לומר, חובק ברפך:
מלאך, אני אותך אוהב!
כאשר מהסלון שומע
רשרוש בגדיך, שעל קליל
או קול תמים כצליל בוקע –
מאיש גבון הופך לקסיל.
חיכת לי – ואני שמח,
פנית לי ערך – מצברח.
עבור יום סבל פרס לזקח –
מגע יד לבנה שלך.
קשאת על הספה רוקמת,
ובתנוחה חפשית רוקנת –
תלתל ועין השפל לבד,
אני דומם, נרגש כמו ילד,
מזין עיני לרגע קט.
לומר לך איך נפשי סואנת,
באיזה עצב קנאי,
כאשר לצאת את מתכונת

Вы собираетесь вдаль?
 И ваши слезы в одиночку,
 И речи в уголку вдвоем,
 И путешествия в Опочку,
 И фортепьяно вечером?..
 Алина! сжальтесь надо мною.
 Не смею требовать любви.
 Быть может, за грехи мои,
 Мой ангел, я любви не стою!
 Но притворитесь! Этот взгляд
 Всё может выразить так чудно!
 Ах, обмануть меня не трудно!..
 Я сам обманываться рад

פתאם בבקר סגרירי?
 על בדידותך, על דמעותיך,
 דו-שיח בפינה שקט,
 על לאופוצ'קה * בקור'ך,
 פסנתר בערב מדי עת?
 אני אבוד! מלאך, רחמי נא!
 לדרש אהבתך אין עז:
 רבים חטאי, אין לי מנוס,
 ולא אהיה אהוב, אלינה!
 אך העמיד, לפחות,
 פנים; מבט שלך רב כח.
 קל להטעות אותי ונח:
 אני עצמי אשמח לטעות!

1826

* עיירה וכנסייה חשובה בה

רומנס - לחן מ.גלינקה שר יורי גוליאייב

<https://www.youtube.com/watch?v=9Ad2lZMMsfw>

Пророк

Духовной жаждою томим,
 В пустыне мрачной я влачился, —
 И шестикрылый серафим
 На перепутье мне явился.

Перстами легкими как сон
 Моих зениц коснулся он.
 Отверзлись вещие зеницы,
 Как у испуганной орлицы.

Моих ушей коснулся он, —
 И их наполнил шум и звон:

הנביא

בצמאון נפשי נתקף
 בקדור-מדבר כותתתי רגל.
 שרף נשא על שש כנפיו
 על אם-הדרך בא מנגד.

באצבעות כחלום קלות
 הרץ נגע לי עד בבות -
 ואחזה בעין נפקחת
 כשל בת-עיט מוצפת פחד.

הוא במגע אחד קליל
 מלא אזניי בשאון וצליל -

И внял я неба содроганье,
И горний ангелов полет,
И гад морских подводный ход,
И дольней лозы прозябанье.

И он к устам моим приник,
И вырвал грешный мой язык,
И празднословный и лукавый,
И жало мудрыя змеи
В уста замершие мои
Вложил десницею кровавой.

И он мне грудь рассек мечом,
И сердце трепетное вынул,
И угля, пылающий огнем,
Во грудь отверстую водвинул.

Как труп в пустыне я лежал,
И бога глас ко мне воззвал:
«Восстань, пророк, и виждь, и внемли,
Исполнись волею моею,
И, обходя моря и земли,
Глаголом жги сердца людей».

נגלו לי רעידת שמים,
ברום מעוף הארזאים,
בעמק נביטת גפנים,
תנועת רמשי-הים במים.

אל דל-שפתי נצמד ישר
ואת לשון-החטא עקר
הערמומית בהבל-שים,
ועקץ של נחש חכם
ביד ימין מכתמת דם
לפי אשר נדם הניח.

בחרב את חזי בקע,
הוציא לבי רוטט פגוע
פחם-האש הבערה
תקע אל תוף חזה בקוע.

כמת שכבתי במדבר
ואל צוני ויאמר:
ראה, נביא, שמע, קום במרץ
ותתמלא רצון מצוות –
בלכתך ימים וארץ
צרב בדברך בלב בריות!

1826

רומנס - לחן נ.רימסקי-קורסקוב שר מרק רייזן
<https://www.youtube.com/watch?v=9Ad2lZMMsfw>

* * *

На холмах Грузии лежит ночная мгла;
Шумит Арагва предо мною.

גבעות של גרוזיה

גבעות של גרוזיה הלילה כבר השחיר;
אראגוי לפני רועשת.

Мне грустно и легко; печаль моя светла;
Печаль моя полна тобою,
Тобой, одной тобой... Унынья моего
Ничто не мучит, не тревожит,
И сердце вновь горит и любит — оттого,
Что не любить оно не может.

אני עצוב עכשיו, אך עצב קל, בהיר;
עצבות אותך רק מבקשת.
והיא מלאה רק בך. את נכאי נפשי
דבר לא מוסר. כמה,
עורג הלב, בוער בי ואוהב חפשי:
לא לאהב הוא לא יודע.

1829

רומנס - לחן נ.רימסקי-קורסקוב שרה אירינה ארחיפובה
https://www.youtube.com/watch?v=OvW3Ltwu6_k

מה לך בשמי

Что в имени тебе моем?
Оно умрет, как шум печальный
Волны, плеснувшей в берег дальный,
Как звук ночной в лесу глухом.

מה לך בשמי? הרי ימות
הרחק מכאן כרחש רוח,
רשרוש של גל בחוף שטוח,
כמו צליל לילי בסבך עבת.

Оно на памятном листке
Оставит мертвый след, подобный
Узору надписи надгробной
На непонятном языке.

הוא על הדף של הספרון
ישאיר עקב, דומה לשבר
ציור של כתבת על הקבר,
באלף-בית בלי פתרון.

Что в нем? Забытое давно
В волненьях новых и мятежных,
Твоей душе не даст оно
Воспоминаний чистых, нежных.

מה יש בו? הוא מקבר נשכח,
בסערת חיים פורח,
לנשמתך הוא לא ישלח
צל זכרונות טהור, שמח.

Но в день печали, в тишине,
Произнеси его тоскуя;
Скажи: есть память обо мне,
Есть в мире сердце, где живу я...

אבל ביום עגום, אטי
תאמרי אותו בעצב עין,
ואז אדע: זכרים אותי,
יש לב, בו חי אני עדיין.

* * *

О сколько нам открытий чудных
Готовят просвещенья дух
И опыт, сын ошибок трудных,
И гений, парадоксов друг,
И случай, бог изобретатель...

Элегия

Безумных лет угасшее веселье
Мне тяжело, как смутное похмелье.
Но, как вино — печаль минувших дней
В моей душе чем старе, тем сильнее.
Мой путь уныл. Сулит мне труд и горе
Грядущего волнуемое море.

Но не хочу, о други, умирать;
Я жить хочу, чтоб мыслить и страдать;
И ведаю, мне будут наслажденья
Меж горестей, забот и треволненья:
Порой опять гармонией упьюсь,
Над вымыслом слезами обольюсь,
И может быть — на мой закат печальный
Блеснет любовь улыбкою прощальной.

* * *

Я здесь, Инезилья,
Я здесь под окном.

גל נפלאות לנו נכון

גל נפלאות לנו נכון
מהשכלה המתרחבת,
מרע פרדוקס – גאון,
מנסיון – בן שטות כואבת,
מהמקרה – אליל ממציא...

1829

קינה

את הלולת עבר נפשי אינה סובלת
כמו מועקת שכרות בבקר מערפלת.
אבל, דומה ליין, יגון עבר גובר -
ככל שהיא ישן, כן הוא חזק יותר.
ודרך של עצבות, עמל קשה וצער
ים של עתיד רוגש לי מנבא בסער.

אך לא רוצה אני, רעי, למות,
רוצה לחיות – לסבל ולהגות;
ידוע לי: בין דאגות, תרעמת
עוד מחפים לי הנאות וענג:
עוד לעתים הרמוניות אשמע.
ועל בדותה אשפך נרגש דמעה,
אולי בשעת שקיעה שלי קצרה כואבת
חיוך פרדה תשלח לי אהבה נלבבת.

1830

אני, אינזליה

אני, אינזליה,
ליד חלונה,

Объята Севилья
 И мраком и сном.
 Исполнен отвагой,
 Окутан плащом,
 С гитарой и шпагой
 Я здесь под окном.
 Ты спишь ли? Гитарой
 Тебя разбужу.
 Проснется ли старый,
 Мечом уложу.
 Шелковые петли
 К окошку привесь...
 Что медлишь?.. Уж нет ли
 Соперника здесь?..
 Я здесь, Инезилья,
 Я здесь под окном.
 Объята Севилья
 И мраком и сном.

עם רד על סבליה
 הלילה חושך.
 אני מלא מרץ,
 עטוף שכמיה,
 גיטרה וחרב
 אשליף בשניה.
 תעיר ללא רתע
 גיטרה אותך.
 יעור קשיש פתע -
 בחרב ינח.
 סלם תני לי... למה
 את כה משתהה?
 חולמת או שמא
 יריב מסתירה?..
 אני, אינזיליה,
 ליד חלונך,
 עם רד על סבליה
 הלילה חושך.

1830

רומנס - לחן מ.גלינקה שר פיוטר זחרוב

<https://www.youtube.com/watch?v=zzldfIKCkKA>

Заклинание

О, если правда, что в ночи,
 Когда покоятся живые,
 И с неба лунные лучи
 Скользят на камни гробовые,
 О, если правда, что тогда
 Пустеют тихие могилы, —
 Я тень зову, я жду Леилы:
 Ко мне, мой друг, сюда, сюда!

האוב

הו, אם נכון שִבְשְׁעוֹת
 כְּשֶׁלִיל עַל הַחַיִּים צוֹנֵחַ
 וּמִמְרוֹמֵיו עַל מַצְבוֹת
 שׁוֹפֵךְ אֶת קִרְנוֹתָיו יָרֵחַ,
 הו, אם אֶמֶת הִיא שְׁאֵזִי
 כָּל קֶבֶר מִתְרוֹקֵן בְּלִילָה, -
 אֲנִי קוֹרֵא לְצֵל שֶׁל לֵילָה:
 הֵלֶם, רַעִי, הֵלֶם, אֵלִי!

Явись, возлюбленная тень,
 Как ты была перед разлукой,
 Бледна, холодна, как зимний день,
 Искажена последней мукой.
 Приди, как дальняя звезда,
 Как легкой звук иль дуновенье,
 Иль как ужасное виденье,
 Мне все равно, сюда! сюда!..

Зову тебя не для того,
 Чтоб укорять людей, чья злоба
 Убила друга моего,
 Иль чтоб изведать тайны гроба,
 Не для того, что иногда
 Сомненьем мучусь... но, тоскуя,
 Хочу сказать, что все люблю я,
 Что все я твой: сюда, сюда!

* * *

Для берегов отчизны дальней
 Ты покидала край чужой;
 В час незабвенный, в час печальный
 Я долго плакал пред тобой.
 Мои хладеющие руки
 Тебя старались удержать;
 Томленье страшное разлуки
 Мой стон молил не прерывать.

בואי אלי, אהובתי,
 כמו שבשעת פרידה – שוקטת
 הייתי, קרה כמו יום חרפי,
 מיסורי מעוותת.
 כמו כוכבון מהמרום,
 צליל קל, משב נעים של רוח
 או חזיון משאול לקוים –
 לא משנה: הלים, הלים!

איני קורא לך כאן עתה
 לנזף באלה שכמו דבר
 בשנאתם הרגו אותך
 ולא כדי להפיר סוד קבר,
 ולא משום שחש פתאם
 אני הסוס... אהב, כמה –
 רוצה לומר: מתגעגע,
 כלי שלך! הלים, הלים!

1830

רומנס – לחן י. שפורין שר בוריס גמיריה
<https://www.youtube.com/watch?v=D2D9TOeC1ak>

את ארץ הנקר

את ארץ הנקר, אורחת
 עזבת לחוף מולדתך;
 בשעת יגון בלתי-נשכחת
 זמן רב בכיתי לרגלך.
 וביאוש הקר שחשתי
 אותך נסיתי להחזיק;
 באנחות קשות בקשתי
 ערגת פרידה לא להפסיק.

Но ты от горького лобзанья
Свои уста оторвала;
Из края мрачного изгнания
Ты в край иной меня звала.
Ты говорила: «В день свиданья
Под небом вечно голубым,
В тени олив, любви лобзанья
Мы вновь, мой друг, соединим».

Но там, увы, где неба своды
Сияют в блеске голубом,
Где тень олив легла на воды,
Заснула ты последним сном.
Твоя краса, твои страданья
Исчезли в урне гробовой —
А с ними поцелуй свиданья...
Но жду его; он за тобой...

Из Barry Cornwall

Here's health to thee, Mary

Пью за здравие Мери,
Милой Мери моей.
Тихо запер я двери
И один без гостей
Пью за здравие Мери.

אך את מנשיקה נותרת
שפתיה נסית לסור מהר;
מארץ הגלות קודרת
קראתיני למקום אחר.
אמרת לי אז: "בפגישתנו
מתחת לשחקים כחולים
בצל זיתים שוב שפתותינו
נצמיד, דודי, כאוהבים.

אך במקום שבו שמים
מנצנצים בזיו כחל,
וצל זיתים מנח על מים,
נרדמת לעד ככלות הכל.
יפה ויסוריה — גחלת
בכד האפר גורלי
עם הפגישה המיחלת...
את נשיקה חיבת לי!

1830

רומנס - לחן א.בורודין שר דמיטרי חבורוסטובסקי

<https://www.youtube.com/watch?v=wpjFaUc56FE>

לחיהך אשתה, מרי

Nere's health to thee, Mary
Barry Cornwall

לחיהך אשתה, מרי,
מרי, נעם פלאי,
דלת בית נסגרת,
בלי אורחים, לבדי,
לחיהך אשתה, מרי.

יש יפות ממך, מרי,

Можно краше быть Мери,
Краше Мери моей,
Этой маленькой пери;
Но нельзя быть милей
Резвой, ласковой Мери.

Будь же счастлива, Мери,
Солнце жизни моей!
Ни тоски, ни потери,
Ни ненастливых дней
Пусть не ведает Мери.

ממך, מרי שלי,
אך קטנה זאת כמו פרי *
נחמדה להפליא
שוכבה שלי, מרי.

אז ה"י מאשרת,
מרי, שמש שלי,
אבדה מצערת,
יום סגריר ערפלי
אל תדעי לעד, מרי!

1830

* פרי – יצורים בדיוניים באמונות פרסיות בדמות עלמות יפהפיות

רומנס - לחן א.ורלמוב שר סרגיי למשב

<https://www.youtube.com/watch?v=4uirRLPSavE>

Клеветникам России

О чем шумите вы, народные витии?
Зачем анафемой грозите вы России?
Что возмутило вас? волнения Литвы?
Оставьте: это спор славян между собою,
Домашний, старый спор, уж взвешенный судьбою,
Вопрос, которого не разрешите вы.

Уже давно между собою
Враждуют эти племена;
Не раз клонилась под грозою
То их, то наша сторона.
Кто устоит в неравном споре:
Кичливый лях, или верный росс?
Славянские ль ручьи сольются в русском море?
Оно ль иссякнет? вот вопрос.

למשמיצי רוסייה

*

מה מרעישים אתם, משוררי-דיסקוסיה?
ולמה בנדוי מאימים על רוסייה?
מה ממרמר אתכם? אי-שקט ליטאים?
עזבו! גורל ישקל סופית את הוכו
במשפחה של סלבים מעבר לקו, –
השאלה שלא אתם לפתר מסגלים.

בין השבטים רבים האלה
זה זמן ארך משבר קים,
וראש הרכין כבר – אין זה פלא –
פעם צדנו, פעם צדם.
למי הדין – פריעת ברקים:
לליח** - יחסן, לרוס נאמן?
ביום של רוסייה יתמזגו פלגי הסלבים?
הוא יאזל? זה הענין.

Оставьте нас: вы не читали
 Сии кровавые скрижали;
 Вам непонятна, вам чужда
 Сия семейная вражда;
 Для вас безмолвны Кремль и Прага;
 Бессмысленно прельщает вас
 Борьбы отчаянной отвага —
 И ненавидите вы нас...

За что ж? ответствуйте: за то ли,
 Что на развалинах пылающей Москвы
 Мы не признали наглой воли
 Того, под кем дрожали вы?
 За то ль, что в бездну повалили
 Мы тяготеющий над царствами кумир
 И нашей кровью искупили
 Европы вольность, честь и мир?..

Вы грозны на словах — попробуйте на деле!
 Иль старый богатырь, покойный на постеле,
 Не в силах завинтить свой измайловский штык?
 Иль русского царя уже бессильно слово?
 Иль нам с Европой спорить ново?
 Иль русский от побед отвык?
 Иль мало нас? Или от Перми до Тавриды,
 От финских хладных скал до пламенной Колхиды,
 От потрясенного Кремля
 До стен недвижимого Китая,
 Стальной щетиною сверкая,
 Не встанет русская земля?..
 Так высылайте ж к нам, витии,
 Своих озлобленных сынов:
 Есть место им в полях России,
 Среди нечуждых им гробов.

לא בשבילכם, - עזבו אותנו! -
 לווחות כתובים בדם שלנו; ***
 ולא מוכנת וזרה
 לכם איבה זו מוזרה;
 לכם קרמלין ופראג **** – רק אלים;
 אתכם מושכת בלי משים
 התעוזה של קרב והלם –
 אתם אותנו רק שונאים...
 על מה? על כך שלא שכחנו
 חרבות מוסקבה, בירה שלנו, בוערות
 ואת כובש חצוף השלכנו
 אשר אלץ אתכם לרעד? *****
 על כך שלא גבר עלינו
 אליל של מלכויות יבשת אבודה,
 ושכפרנו בדמנו
 את שלום אירופה וכבודה?..

רק מללכם – אימה, אז תנסו בפעל!
 או לגבור זקן, שנח אחר הפעל,
 אין אמץ להרים כידון מאיזמעיל ***** מנח?
 או שמלה של צאר רוסי אבדה לה כח?
 או לא היה לנו וכו?
 או רוס את נצחוניו שכח?
 או מעטים אנו? מפרם ועד טברידה, *****
 מהסלעים קרים של פינים עד קולחידה,
 מקרמלין שהדעזע
 עד כתל סין נטול הניע,
 בזיף פלדה זיקים מביע,
 ארצנו לא תקום עזה?..
 שלחו הלום, אגמי-דיסקוסיה,
 במלא הזעף את בניכם;
 יש די מקום בשדות של רוסיה,
 קברות שלא נקרים להם.

* השיר פונה אל צירי פרלמנט של צרפת ואל עיתונאיים צרפתיים,
 אשר באופן מופגן ביטאו הזדהותם עם המורדים הפולנים, וקראו
 להתערבות מזוינת בפעולות לחימה בין רוסיה ופולין.
 ** לַיַח - כינוי פולנים ברוסיה
 *** לוחות דמים – קורות מאבק בן מאות השנים של איכרים
 אוקראיניים נגד כיבוש פולני, וגם פלישת צבא פולני בשנים 1610-
 1611 למוסקבה ושרפת קרמלין
 **** פראג – כאן שמו של פרוור ורשה
 ***** נפוליאון
 ***** כידון של איזמעיל – רמז להשתלטות צבא רוסיה על מבצר
 תורקי בעיר איזמעיל בשנת 1790
 ***** פָּרֶם – עיר בהרי אורל, טברידה – חצי-אי קרים, קולחידה –
 חבל בקווקז

Эхо

Ревет ли зверь в лесу глухом,
 Трубит ли рог, гремит ли гром,
 Поет ли дева за холмом —
 На всякий звук
 Свой отклик в воздухе пустом
 Родишь ты вдруг.
 Ты внимлешь грохоту громов,
 И гласу бури и валов,
 И крику сельских пастухов —
 И шлешь ответ;
 Тебе ж нет отзыва... Таков
 И ты, поэт!

הד

על שִׁאֲגוֹת בַּיַּעַר עֲבֹת,
 תְּקִיעוֹת הַקֶּרֶן, רַעַם עֲבוֹת,
 עַל שִׁיר עֲלֵמָה בֵּין הַגְּבְעוֹת -
 סִתָּם עַל כָּל צִלִּיל
 אֲתָה מוֹלִיד מִיַּד תְּהוֹדוֹת
 בְּרִיק אֲוִיר.
 אֲתָה עוֹנָה לְשִׁאֲוֹן מְרוֹמִים,
 לְקוֹל שֶׁל סֶעַר נְחֻשׁוֹלִים,
 לְצַעֲקוֹת שֶׁל הָרוּעִים -
 לְכָל דּוֹבֵר;
 בָּרֶם, לְקוֹלֶךָ אֵינָם עוֹנִים...
 כְּמוֹ מְשׁוֹרֵר!

1831

רומנס - לחן וביצוע - י.בובילב

<https://www.youtube.com/watch?v=fElc6awYHhw>

* * *

Пора, мой друг, пора! покоя сердце просит —
Летят за днями дни, и каждый час уносит
Частичку бытия, а мы с тобой вдвоем
Предполагаем жить, и глядь — как раз умрем.
На свете счастья нет, но есть покой и воля.
Давно завидная мечтается мне доля —
Давно, усталый раб, замыслил я побег
В обитель дальнюю трудов и чистых нег.

* * *

...Вновь я посетил
Тот уголок земли, где я провел
Изгнанником два года незаметных.
Уж десять лет ушло с тех пор — и много
Переменилось в жизни для меня,
И сам, покорный общему закону,
Переменился я — но здесь опять
Минувшее меня объемлет живо,
И, кажется, вечер еще бродил
Я в этих рощах.

Вот опальный домик,
Где жил я с бедной нянею моей.
Уже старушки нет — уж за стеною
Не слышу я шагов ее тяжелых,
Ни кропотливого ее дозора.

Вот холм лесистый, над которым часто
Я сиживал недвижим — и глядел
На озеро, вспоминая с грустью
Иные берега, иные волны...
Меж нив золотых и пажитей зеленых

הגיעה עת, רעי

הגיעה עת, רעי! הלב רוצה לנוח –
חולף יום אחר יום, ובכל שעה לקוח
חלקיק של הנה, אך שנינו במקום
עוד מתכוננים לחיות... אבל נמות פתאום.
אין אשר בעולם, אך יש חרות, מרגוע.
מזמן מנת-חלקי חולם אני לקבע –
כעבד מיגע מזמן חולם: אברח,
אמצא אי-שם מקום עמל וענג צח.

1834

שוב בקרתי

... שוב בקרתי
בפנת הארץ, בה חלפו
שנתיים גלותי בלי שהרגשתי.
מאז עברו עשור שנים, ולא מעט
דברים שינו פניהם בתוך חיי;
אני עצמי נכנעתי לחק כללי
והשתנתי – אך במקום הזה
מה שהיה עוטף אותי שנית;
נדמה לי, רק אתמול שטטתי
בחרשות האלה.
הנה בית הגולה,
בוא גרתי עם אומנת מסכנה.
אך הזקנה איננה – מבעד לקיר
לא נשמעים עוד צעדים כבדים
בפקוחה על כל פרטי חיי.
הנה הגבעה המיערת;
תקופות ישבתי כאן והסתכלתי
ללא תנועה על האגם; נזכרתי
עצוב בחוף ובגלים לא אלה...
בין שדות-זהב, מרעים בשפע ירק

Оно, синяя, стелется широко;
Через его неведомые воды
Плывет рыбак и тянет за собой
Убогий невод. По берегам отлогим
Рассеяны деревни — там за ними
Скривилась мельница, насилу крылья
Ворочая при ветре...
На границе
Владений дедовских, на месте том,
Где в гору подымается дорога,
Изрытая дождями, три сосны
Стоят — одна поодаль, две другие
Друг к дружке близко, — здесь, когда их мимо
Я проезжал верхом при свете лунном,
Знакомым шумом шорох их вершин
Меня приветствовал. По той дороге
Теперь поехал я и пред собою
Увидел их опять. Они всё те же,
Все тот же их, знакомый уху шорох —
Но около корней их устарелых
(Где некогда все было пусто, голо)
Теперь младая роща разрослась,
Зеленая семья; кусты теснятся
Под сенью их как дети. А вдали
Стоит один угрюмый их товарищ,
Как старый холостяк, и вокруг него
По-прежнему все пусто.
Здравствуй, племя
Младое, незнакомое! не я
Увижу твой могучий поздний возраст,
Когда перерастешь моих знакомцев
И старую главу их заслонишь
От глаз прохожего. Но пусть мой внук
Услышит ваш приветный шум, когда,
С приятельской беседы возвращаясь,

אגם כחל לרחב משתרע;
במים מסתוריים שְלו דִּיג
שט ומוֹשֶׁךְ רִשְׁתּוֹ הַעֲלוּבָה.
לאֲרֶךְ הַחוּפִים מִשְׁפָּעִים
כְּפָרִים מְפֹזְרִים, אַחֲרֵיהֶם
בְּקִשֵׁי הַטַּחְנָה הַמַּעֲקָמֶת
כְּנִפְיָהּ מְסֻבֶּבֶת...
ועל גְּבוּל
שֶׁל נַחֲלֵת סָבִים, בְּנִקְדָּה
בָּהּ עַל גִּבְעָה עוֹלָה הַדֶּרֶךְ
סְפּוּגַת מֵהַמּוֹרוֹת גִּשְׁמִים, עוֹמְדִים
הָאֲרָנִים – אֶחָד בְּמַרְחֶק-מֶה,
וּשְׁנַיִם זֶה קְרוֹב לָזֶה; מוֹלֵם
רֹכֶבֶתִי אֵז שְׁטוּף בְּאוֹר יָרֵחַ,
רִשְׁרוּשׁ צְמֻחֹתֵיהֶם כָּל כֶּה מֶכָר
בְּרַכְנִי לְשָׁלוֹם. בְּדֶרֶךְ זוֹ
אֲנִי כָעֵת עֹבְרָתִי וּלְפָנַי
אוֹתָם רִאִיתִי שׁוֹב. לֹא הִשְׁתַּנּוּ הֵם,
הִשְׁמִיעוּ שׁוֹב רִשְׁרוּשׁ מֶכָר לְאֶזֶן -
אוֹלֵם סָבִיב שְׁרָשִׁיָּהֶם הַמַּזְדַּקְנִים
(שֵׁם לְפָנִים הִזֵּה הַשְׁטַח רִיק)
כָּעֵת צוֹמַחַת חֲרָשָׁה שֶׁל צְעִירִים,
מִשְׁפַּחַת יְרֻקִים, מַצְטוּפְפִים
בְּצֵל גְּדוּלִים כְּמוֹ יְלָדֵיהֶם. נִפְרָד
עוֹמֵד בְּאֵלֶם חֶבְרָם עָגוּם,
כָּאֵלוּ רוֹקֵן זֶקֶן, וּמַסְבִּיב
הַכֹּל שׁוֹמֵם כְּמוֹ קֶדֶם.
שִׁבְט נַעַר!
שָׁלוֹם, לֹא מְכָרִים לִי! לֹא אֶרְאֶה
אֶתְכֶם בְּכַח עֲצוֹם עֲמִידַתְכֶם,
כְּאֲשֶׁר תִּהְיֶינָה גְבוּהִים מִמֶּכְרִי,
אֶת רִאשֵׁיהֶם תִּסְתִּירוּ הַזְקָנִים
מֵעֵין שֶׁל עוֹבֵר אוֹרַח. לוֹ יְהִי
וְנִכְדִּי שְׁלִי יִשְׁמַע פֶּעַם אֶת שְׁאוֹנְכֶם,
עַתָּה כִּי יַחְזֹר מִשִּׁים יְדִידִים

Веселых и приятных мыслей полон,
Пройдет он мимо вас во мраке ночи
И обо мне вспомянет.

בְּשִׂרְעֵפִים שְׂמֵחִים וְעִלְיָזִים;
הוא על-פְּנֵיכֶם יַעֲבֹר בְּחֹשֶׁךְ לַיְלָה
וְאֵז וַדָּאִי יִזְכֹּר בִּי.

1835